

Sygn. akt I C 2/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Limanowej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Trzeciak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Danuta Matras

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2018 roku w Limanowej

na rozprawie

sprawy z powództwa R. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko J. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

wyroku z 23 stycznia 2018 roku

Pozwem z dnia 19.07.2017 roku strona powodowa R. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego J. Z. kwoty 144,44 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że między pozwanym a (...) S.A. została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Za świadczenie tego typu usług spółka była uprawniona do obciążenia pozwanego wynagrodzeniem za usługi, w związku z czym wystawione zostały faktury i noty księgowe obciążające pozwanego. Jednocześnie spółka świadczyła usługi telewizyjne, a pozwany zobowiązany był do uiszczania opłat abonamentowych i za usługi dodatkowe. Strona powodowa nabyła na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z 19.12.2013 roku wierzytelność wobec pozwanego. Istnienie wierzytelności wynikają z ksiąg rachunkowych funduszu.

Sąd Rejonowy w Limanowej w dniu 28.07.2017 roku w sprawie I Nc 1181/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 23).

Od nakazu zapłaty sprzeciw wniósł pozwany J. Z. zaskarżając nakaz w całości i podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu wskazał, że umowę z P. Cyfrowy zawarł 3.11.2007 r. na okres 24 miesięcy. W dniu 3.11.2009 roku złożył pismo o wypowiedzeniu umowy. Podał, że wszystkie należności z okresu trwania umowy zostały uregulowane. Wskazał, że uchyla się od spłaty rzekomego zadłużenia i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Strona powodowa nie odniosła się do okoliczności zawartych w sprzeciwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. Z. w dniu 3.11.2007 roku zawarł umowę z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telewizyjnych.

Z tytułu umowy pozostały nieuiszczone przez pozwanego należności: w kwocie 39,90 zł z terminem płatności do 3.03.2010 r. i w kwocie 39,90 zł z terminem płatności do 3.04.2010 r.

Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 19.12.2013 roku strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego w tytułu w/w należności.

(dowód: fragment umowy pomiędzy pozwanym a P. C. k. 4-7, zawiadomienie o cesji k. 8, zawiadomienie k. 9, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu k. 10, umowa sprzedaży wierzytelności z załącznikiem k. 11-12)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dokumentów dołączonych do akt, a które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie strony powodowej podlegało oddaleniu z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia.

Kwestia terminów przedawnienia została uregulowana w art. 118 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przepis określa długość tzw. ogólnych terminów przedawnienia. Wraz z art. 119 kc wyraża on zasadę, że terminy te mają charakter bezwzględnie obowiązujący.

W niniejszej sprawie zastosowanie będzie miał termin 3 – letni, bowiem chodzi tu niewątpliwie o roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Na tle art. 118 kc z roszczeniem wynikającym z prowadzenia działalności gospodarczej mamy do czynienia, gdy roszczenie to wynika z działalności, która ma stały, zawodowy charakter, jest podporządkowana regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalności gospodarowania, prowadzona na własny rachunek i polega na uczestnictwie w obrocie gospodarczym (tak SN w: uchwale 7 sędziów z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 40/91, OSNC 1992, nr 2, poz. 17; wyroku z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 117/91, OSNC 1992, nr 5, poz. 65; wyroku z dnia 17 grudnia 2003 r., IV CK 288/02, OSNC 2005, nr 1, poz. 15). Związek roszczenia z działalnością gospodarczą zwykle polega na tym, że roszczenie łączy się z czynnościami prawnymi dokonywanymi w toku prowadzenia tej działalności.

Również roszczenie dotyczące odsetek za opóźnienie podlega 3- letniemu terminowi przedawnienia. Odsetki za opóźnienie należy bowiem traktować jako świadczenie okresowe w rozumieniu art. 118 k.c. Zgodnie ze stanowiskiem SN wyrażonym w orzeczeniu z dnia 12.12.2002 roku, V CKN 1573/00 Lex nr 77063, tylko z nieprzedawnionym jeszcze roszczeniem głównym można wiązać następstwo w postaci opóźnienia w spełnieniu świadczenia. Z kolei w uchwale 7 sędziów SN z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149 wskazano, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Jak wynika z dokumentu złożonego przez stronę powodową należności dochodzone w pozwie stały się wymagalne w marcu i kwietniu 2010 roku.

Zgodnie z treścią art. 120 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wynika zatem z tego, że 3 –letni okres przedawnienia upłynął już w marcu i kwietniu 2013 r., a zatem zarzut przedawnienia został skutecznie podniesiony.

Podkreślić również należy, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby termin przedawnienia został w jakikolwiek sposób przerwany i w związku z tym winien być liczony na nowo. Stosownie do treści art. 123 kc bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje,
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Zgodnie z treścią 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tej stronie, która wywodzi z tego skutki prawne. Na stronie powodowej spoczywał zatem ciężar udowodnienia nie tylko samego faktu istnienia wierzytelności, ale także i tego, że może ona być skutecznie dochodzona. Strona powodowa nie tylko nie udowodniła, że doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, ale nawet takiej okoliczności nie podnosiła.

Mając te okoliczności na uwadze, sąd przyjął, że pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Skutkiem upływu terminu przedawnienia jest przekształcenie się zobowiązania cywilnego w zobowiązanie niepełne (*obligatio naturalis*), charakteryzujące się – z jednej strony – dalszym istnieniem roszczenia i – z drugiej – brakiem możliwości przymusowego wyegzekwowania go, wynikającym z faktu, że po stronie dłużnika, mimo trwania obowiązku, odpada odpowiedzialność (por. A. Wolter (w:) A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, *Prawo cywilne...*, s. 325; A. Szpunar, *Uwagi o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia*, Rejent 2002, nr 10, s. 19). Owo przekształcenie zobowiązania sąd bierze pod uwagę wyłącznie na zarzut pozwanego. W konsekwencji uprawniony nie ma kompetencji do żądania od organu państwa, aby użył przymusu w celu skłonienia zobowiązanego do powinnego zachowania.

Skoro zatem pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia, powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji.

SSR. Iwona Trzeciak